

raade". Den nævnte Slutningsparagraf, § 17, i Lov af 24de Februar 1858, lyder saaledes: „Spørgsmaal om Embedsmænds Ret til Pension eller Bartpenge samt om deres Eufers Pensionsberettigelse kunne afgjorte ved Domstolene". Det er altsaa herved overfor Rigsdagen i forrige Samling, bestemt og ligefrem blevet udtalt, at en Bestemmelse om, at Spørgsmaal om Embedsmænds Ret til Pension eller Bartpenge kunne fordres afgjorte ved Domstolene, er ganske overflødig indenfor Grundlovens Omraade. — Efter saaledes at have citeret Grundlovens Bestemmelser, Repræsentationens egen Opfattelse, Højesterets Dom, den nuværende Finansministers Indrømmelse og den afgaaede Regjerings Anskuelse om dette Spørgsmaal, turde jeg ansee Mindretallet betrygget mod Vencægtelse fra nogensomhelst Side af Embedsmændenes nubestaaende ubetingede Ret til at søge Domstolene, naar Regjeringen efter deres Afstedigelse vil nægte dem den lovbestemte Pension under Henvisning til de paagældende Paragrapher i de gjældende Pensionslove, henholdsvis §§ 6 og 8, hvortil i det foreliggende Lovforslag svarer første Stykke af § 2. Afstediger Regjeringen nu en Embedsmand under Henvisning til de nys anførte Bestemmelser, da er det Embedsmændens Ret at svare: „Ganske vist kan Kongen afstedige mig, og det kan betydes mig, at denne Regjeringshandling har sin Grund i et af mig udviist Forhold; men, om det samme Forhold, som Regjeringen har lagt til Grund for sin Bestemmelse om Afstedigelsen, er af den Beskaffenhed, at det kan berøve mig min ved den kongelige Udnævnelse erhvervede Ret til Pension, det har Grundloven udtrykkelig sagt ligger i Domstolenes Haand; Regjeringen har det Prærogativ at kunne afstedige mig, som Embedsmand, men Domstolene have at kjende, om min Ret til Pension er forbrudt." Denne Afgang til Domstolene, denne Ret til at søge Rettens Ret er det, som det foreliggende Lovforslag vil hæve. Det Mindretal af Udvalget, hvortil jeg hører, anbefaler derimod, at lade den blive bestaaende; dette Mindretal paakalder den vistnok ikke ualmindelige Erkjendelse, at det er misligt: — jeg vil udtrykke mig saaledes for overhovedet taget ikke for Diebliffet

at bruge noget stærkt Udtryk — at foretage et Skridt, som kan synes at fjerne sig fra Grundlovens Tanke. Jeg appellerer tillige til den idetmindste forhen, og jeg haaber, endnu almindelige Anskuelse, at det er i Folketsfrihedens og, kan jeg ogsaa sige, ikke mindre i Statsstjenestens Interesse, at Embedsmændene have en ialfald mod Vilkaarlighed sikret og, saavidt naturligtvis deres hele Stilling iøvrigt tilstedor det, uafhængig Stilling. Jeg paakalder den Følelse af Betænkelse, der maa være ved at affkære og ophæve en Ret til Afgjørelse ved Domstolene, som for Tiden bestaar. Gaaer jeg nærmere ind paa den Forandring, som den høitærede Regjering i saa Henseende foreslaaer os, saa sees dens Forslag at tilfigte en Overgang fra Afgjørelsen ved Domstolene med al den Betyggelse, som en saadan Afgjørelse giver, til Afgjørelse ved en Myndighed, som den høitærede Minister selv tillægger en væsentlig administrativ Charakter, der skal bestaae af Medlemmer udnævnte paa Tid, som affige deres Kjendelse uden Appel, og som skulle rette sig efter Regler for Forretningsgangen, der skulle fastsættes ved kongelig Anordning, og som vi ialfald endnu ikke kjende. Hvorpaar begrundes den høitærede Regjering, hvorved motiveres den den saaledes foreslaaede Forandring? Den anfører kun i Motiverne, at de for den almindelige civile Rettergang gjældende Regler ere mindre vel egnede for en Statskassens Tary tilstrækkelig sikkert og betryggende Underjøgelse, af de Forhold, hvorpaar Sagens Udfald maa heroe. Hertil svarer nu det Mindretal, hvortil jeg hører, simpelt hen og — jeg tør vel tilføie — aldeles logisk: „Velan! Finder Regjeringen" — og der er vistnok Noget, der taler derfor — „at Civilprocessens Regler ikke ere tilstrækkelig betryggende i dette Forhold, saa hyde vi de for Justitsager gjældende Regler; vi hyde de strengeste Regler, som vor Lovgivning kjender til Sandhedens Opdagelse og Udfindelse, til Afgjørelse af Skyld og Uskyld". Paa det Stede, som jeg og min Medforslagsstiller saaledes indtage paa Grundlag af Regjeringens egne Motiver, tør jeg ansee det for correctest foreløbig at forblive. At gaae videre i en Begrundelse af